

и наширѣ съ своитѣ бързи платноходни кораби и задавали страхъ както на мирнитѣ търговски мореплаватели, така и на крайбрѣжнитѣ градове.

Веднажъ войницитѣ на Одесусъ забелязали на далечния морски кржгозоръ цѣла гора отъ платноходки. По бързината, съ която се движели, и по високитѣ имъ мачти войницитѣ разбрали, че това сж пиратски кораби. Тѣ се насочвали право къмъ пристанището на Одесусъ. Нищо добро не можело да се очаква отъ тия неканени гости. Самъ войводата на крепостъта се изкачилъ на най-високата кула, турилъ ржка надъ очи и отсѣкълъ:

— Тѣ идатъ тоя пжтъ да плячкосатъ и разоратъ до основи Одесусъ. За това сж се събрали толкова много.

И той далъ заповѣдъ на войницитѣ си да се приготвятъ да посрещнатъ врага съ всички сили и съ цѣлата си храбростъ.

Започналъ кързавъ бой. Пиратскитѣ кораби нападали като крилати морски чудовища, а защитницитѣ на крепостъта, скрити задъ високитѣ си бойници, ги обсипвали съ смъртоносни стрели и запалени факли. Борбата продължила четиридесетъ дни. Отъ сутринъ до вечеръ входътъ на пристанището билъ задръстенъ съ кораби, салове и трупове на убити пирати и войници. А вечеръ, когато златоо-

китѣ звезди обсипвали тъмния небесенъ сводъ, пиратскитѣ кораби се оттегляли навжтре въ морето, за да нападнатъ на другия день съ още по-голѣма сила.

На четиридесетъ и първия день падналъ убитъ самъ войводата. Защитницитѣ на Одесусъ останали безъ главатаръ и загубили вѣра въ победата. Въ града настанала уплаха и отчаяние. И когато настъпила четиридесетъ и първата нощъ, дъщерята на войводата, хубавата Галатеа, излѣзла отъ крепостъта, застанала на края на черната пропастъ и горчиво заплакала. Тогава изъ дълбинитѣ на морето излѣзли морскитѣ нимфи и съ ясенъ човѣшки гласъ ѝ продумали:

— Хубава Галатео, ако искашъ да спасишъ своя роденъ градъ, ела при насъ да станешъ морска нимфа. Ние ще ти помогнемъ.

— Но нали ще се удавя? — попитала Галатеа.

— Ти, наистина, ще се проситишъ завинаги съ живота на земята, но за да спасишъ своитѣ сънародници, трѣбва да се жертувашъ. Иначе пиратитѣ ще ограбятъ и опожарятъ града още утре.

Галатеа повече не се двоумила. Тя погледнала за последенъ пжтъ тъмнитѣ очертания на крепостъта и хълмоветѣ около Одесусъ, дето прекарала цѣлото си детство, прошепнала последната си молитва и се хвърлила въ морскитѣ вълни.